

til styringen af den samlede pengemængde i Fællesskabet må der naturligvis være nogle grænser for medlemsstaternes ret til at slå mønt med stilling som lovligt betalingsmiddel, og det er derfor bestemt, at ECB skal godkende omfanget af medlemsstaternes udstedelse af mønter. Rådet kan også vedtage foranstaltninger med henblik på at harmonisere den pålydende værdi og de tekniske specifikationer for alle mønter, som er bestemt til at sættes i om-løb, i den udstrækning det er nødvendigt af hensyn til mønternes smidige omløb i Fællesskabet.

Udformningen af art. 105 A, stk. 2, indebærer således, at ECB skal godkende omfanget af udstedelse af danske mønter, og Danmark påtager sig endvidere en pligt til ikke at udstede mønter med anden pålydende værdi og tekniske specifikationer, end ECB måtte fastsætte. Disse forpligtelser er almindelige folkeretlige forpligtelser, der påhviler Danmark som medlemsstat, og forudsætter derfor ikke anvendelse af bestemmelsen i grundlovens § 20. At kongen ifølge grundlovens § 26 har ret til at lade slå mønt efter loven kan ikke føre til et andet resultat. Den omstændighed, at Danmark ved tilslutning til unionstraktaten påtager sig en folkeretlig forpligtelse på møntområdet, indebærer ikke et indgreb i den statsretlige ret til at lade slå mønt, men en udnyttelse af denne ret kan indebære et folkeretsbrud, nemlig brud på unionstraktaten.

På denne baggrund må Justitsministeriet sammenfattende konkludere, at tilslutning til unionstraktatens art. 105 A, ikke forudsætter anvendelse af proceduren i grundlovens § 20.

2.3.6.4.3. Aftaler med tredjelande om monetære spørgsmål og om spørgsmål vedrørende valutakurser.

Ifølge unionstraktatens art. 109, stk. 3, kan Fællesskabet fra overgangen til tredje fase, jf. art. 109 E, stk. 3, indgå aftaler om monetære spørgsmål eller spørgsmål vedrørende valutakursordninger med en eller flere stater eller internationale organisationer.

Aftaler, som er indgået i henhold til art. 109, stk. 3, er ifølge bestemmelsens sidste pkt. bindende for ECB, Fællesskabets institutioner og medlemsstaterne.

Som omtalt i pkt. 1.3.2.1.3. er beføjelsen efter grundlovens § 19 omfattet af grundlovens §

20. Overlades det således til et mellemfolkeligt organ at indgå visse traktater med den virkning, at disse bliver bindende for Danmark, som var de indgået af den danske regering, foreligger en situation som beskrevet i grundlovens § 20.

Det må umiddelbart forekomme tvivlsomt, om EF allerede i dag ville kunne udøve beføjelser af en karakter som bestemt i den nye art. 109, stk. 3.

Under hensyn til denne tvivl er Justitsministeriet mest tilbøjelig til at antage, at dansk tilslutning hertil forudsætter anvendelse af grundlovens § 20.

2.3.6.4.4. Statutten for ECBS og ECB.

Til unionstraktaten er som bilag knyttet Protokol om Statutten for ECBS og ECB.

Ifølge Statuttens art. 34, jf. traktatens art. 108 A, kan ECB bl. a. på de betingelser, der er fastsat i Statutten, udstede almenlydige, umiddelbart anvendelige forordninger, i det omfang det er nødvendigt for at gennemføre de opgaver, der er fastlagt i art. 3.1, første led, og i art. 19.1, 22 eller art. 25.2 i ESCB-statutten samt i tilfælde, der fastsættes i de retsakter vedtaget af Rådet, der er nævnt i art. 106, stk. 6 (Statuttens art. 42). Ifølge Statuttens art. 34, stk. 3, skal ECB være berettiget til inden for de grænser og på de vilkår, der vedtages af Rådet efter fremgangsmåden i art. 42, at pålægge foretagender bøder og tvangsbøder i tilfælde af manglende opfyldelse af forpligtelser i henhold til dens forordninger og beslutninger.

I relation til grundlovens § 20 er det især muligheden for ved umiddelbart anvendelige retsakter at gennemføre de opgaver, der er fastsat i Statuttens art. 19, som frembyder interesse. Ifølge art. 19, stk. 1, kan ECB kræve, at kreditinstitutter, der er etableret i medlemsstaterne, holder mindstereserver på konti hos ECB og de nationale centralbanker for at opfylde målene for den monetære politik, jf. dog art. 2. I tilfælde af manglende overholdelse af reservekravene er ECB berettiget til at pålægge strafrente og andre sanktioner med tilsvarende virkning.

Denne mulighed for i medfør af Statuttens art. 34, jf. art. 19, at udstede umiddelbart anvendelige retsakter må antages at gå videre end det hidtil bestående samarbejde. Danmark kan derfor efter Justitsministeriets opfattelse